

וביאר מרן ז"ל דהנה בשו"ע או"ח (ה, א) איתא יכוין בצרכות פירוש המילות, כשיזכיר השם יכוין פירוש קריאתו באדנות שהוא אדון הכל, ויכוין בכתיבתו ציו"ד ה"א שהיה הוה ויהיה וכו' ע"כ. ובציאור הגר"א כתב דבכל פעם שמזכיר את השם א"צ לכוין אלא לקריאתו שהוא אדון הכל, ורק בקר"ש צריך לכוין גם פירוש כתיבתו שהוא היה הוה ויהיה ע"ש. וצ"צ מאי שנא קר"ש מכל האזכרות, ומ"ט דוקא בקר"ש צריך לכוין פירוש כתיבתו יותר משאר האזכרות.

וי"ל לפ"ד הספרי (שם) 'דצר אחר וכו' ה' אלקינו בעולם הזה, ה' אחד לעולם הבא, וכן הוא אומר והיה ה' למלך על כל הארץ ציוס ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד'. וכעין זה אמרו בפסחים (ג, א) 'ארנצ"י לא בעולם הזה העולם הבא בעוה"ז נכתב ציו"ד ה"י ונקרא באל"ף דל"ת, אבל לעוה"צ כולו אחד נקרא ציו"ד ה"י ונכתב ציו"ד ה"י, וקא יליף לה מקרא דציוס ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד. ולפ"ז יל"פ דזהו ג"כ ציאו"ד הגר"א דבכל קריאת אדנות אינו מכוין אלא כפי קריאתו, מלכד קר"ש שאומרים ה' אחד, וקאי על העתיד לבוא שיהיה ה' אחד ולכן מכוין בכתיבתו.

ולפ"ז ציאר מרן ז"ל דצרי הספרי הנ"ל, דכוין דאמרו השצטים שמע ישראל וגו' א"כ הו"ל שם המפורש, והשומע שם המפורש יש לו להשתחוות ולומר בשכמל"ו

כמפורש במשנה ציומא (סו, א), ולכן קאמר יעקב בשכמל"ו וגם השתחוה עכ"ד.

אלא שיל"ע בציאורו של מרן ז"ל בדברי הגר"א דא"כ רק בהזכרת השם השני שנקר"ש יהיה הדין לכוין בכתיבתו ולא בשם הראשון, ובציאור הגר"א משמע דאף בשם הראשון יש לכוין כן, וצ"ב.

והיה אפ"ל באופן אחר בציאור אמירת יעקב בשכמל"ו ובציאור ההשתחויה שלו, די"ל דאכן הם אמרו ממש שם המפורש ולא שם של אדנות, ואע"ג דקי"ל לא כשאיני נכתב אני נקרא, זהו רק לאחר מתן תורה, אבל קודם מתן תורה אפשר היה לומר את השם כפי שהוא נכתב.

ויסודו של דבר ממש"כ בחי' מרן ז"ל (פ"ב מע"ז ה"ז) דהיינו טעמא דלענין מגדף אין קריאה באדנות נידונה כקריאה של שם המפורש, ואילו בצרכת כהנים נחשבת קריאת אדנות לקריאת שם המפורש, הו"ל וצרכת כהנים נכתבה בתורה בשם הויה, והאומר שם אדנות חידשה תורה דנחשב הדבר שצריך בשם הויה שאמור בתורה אמנם לגבי מגדף דאין כאן דברים שנאמרו בתורה, אין לנו אומרים דקריאה באדנות תיחשב כקריאה דהויה. ולפ"ז י"ל דדוקא לאחר שניתנה תורה ונאמר זה שם הויה, אז קריאה באדנות נחשבת כקריאת הויה שבתורה, אבל קודם מ"ת שלא היה כלל שם דהויה, אין אמירת אדנות נחשבת כאמירת